

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

AGENDA

MARIE LU

Volumul I

traducere din limba engleză

de INES HRISTEA

 Booklet
fiction | 2017

ANGELES, CALIFORNIA

REPUBLICA AMERICII

POPULAȚIA: 20 174 282

VIATUL E PĂȘEȘTE LUMINĂ

CĂ SUNT MORT.

mort, dar e mai bine ca ea să creadă asta.

oară ori pe lună, văd afișat pe JumboTron-urile
ot centrul Los Angeles-ului anunțul care mă
crie „căutat”. Arată aiurea acolo sus. Majoritatea
crane înfățișează scene vesele: copii zâmbitori
bastru și senin, turiști pozând în fața Ruinelor
me ale Republicii în culori fluorescente. Mai e
a împotriva Coloniilor. „Coloniile ne vor pă-
ne. „Vor ceea ce ele nu au. Nu le lăsați să pună
voastre! Sprijiniți cauza!”
e și raportul meu infracțional, care luminează
toată splendoarea lui multicoloră:

RITĂȚI

62178 – 3233 „DAY”

TRU ULTRAJ, DISTRUGERE PRIN INCENDIERE,
UGERE DE BUNURI MILITARE ȘI
EFORTULUI DE RĂZBOI
BANCNOTE REPUBLICANE PENTRU
CARE SĂ DUCĂ LA ARESTAREA SA

Împreună cu acest cazier e afișată mereu altă fotografie. O dată a fost cea a unui băiat cu ochelari și cu o claie de cârlionți arāmii. Altă dată a fost cea a unui tip cu ochii negri și fără niciun fir de păr. Uneori sunt negru, alteori alb, apoi măsliniu, brun, galben, roșu sau în orice alt fel le mai trece prin minte.

Cu alte cuvinte, autoritățile nu au nici cea mai vagă idee despre cum arăt. Se pare că nu se știe aproape *nimic* despre mine, cu excepția faptului că sunt tânăr și că nu există niciun corespondent în bazele lor de date atunci când îmi verifică amprente. De asta mă urăsc și de asta nu sunt *cel mai periculos* infractor din țară, ci *cel mai căutat*. Îi fac să pară incompetenți.

E de abia seară, dar afară e deja întuneric beznă, iar reflexiile JumboTron-urilor lucesc în bălțile de pe stradă. Stau pe pervazul sfârâncios al unei ferestre, la etajul al treilea, ascuns privirilor de niște grinzi ruginite de oțel. Cândva, ăsta a fost un bloc de apartamente, dar acum e în paragină. Podeaua camerei e acoperită de lămpi sparte și cioburi de sticlă, iar vopseaua s-a cojit de pe toți pereții. Într-un colț, pe jos, zace cu fața în sus un portret vechi al Electorului Primo. Mă întreb cine a locuit aici – nimeni nu e atât de dus cu capul încât să lase așa, aruncat pe podea, portretul Electorului.

Ca de obicei, mi-am ascuns părul sub o șapcă școlară veche. Am privirea ațintită asupra casei micuțe, fără etaj, de vizavi. Îmi fac de lucru cu mâinile, jucându-mă cu pandantivul pe care îl am legat în jurul gâtului.

Tess se sprijină de cealaltă fereastră a camerei, privindu-mă cu atenție. În seara asta nu am stare și, ca întotdeauna, ea simte lucrul ăsta.

Epidemia a lovit greu sectorul Lake. În lumina venită de la JumboTron, Tess și cu mine îi vedem pe soldații aflați în capătul

străzii cum inspectează fiecare casă în parte. Din cauza căldurii, își poartă pelerinele negre și lucioase legate lejer. Toți au măști de gaze. Uneori, când ies din câte o casă, o marchează cu un X mare și roșu pe ușă. Nimeni nu mai intră și nu mai iese din locuința aceea – cel puțin nu atunci când poate fi observat.

– Tot nu-i vezi? îmi șoptește Tess.

Expresia feței îi e ascunsă de umbre.

În încercarea de a nu mă mai gândi la asta, meșteresc o praștie improvizată din bucăți vechi de PVC.

– N-au mâncat de seară. Nu s-au mai așezat la masă de ore întregi.

Îmi schimb poziția și îmi întind genunchiul suferind.

– Poate că nu sunt acasă?

Îi arunc lui Tess o privire iritată. Încearcă să mă liniștească, dar eu nu am dispoziție pentru așa ceva.

– E aprinsă o lampă. Și uită-te la lumânările alea. Mama n-ar irosi niciodată lumânările dacă n-ar fi nimeni acasă.

Tess se trage mai aproape.

– Ar trebui să plecăm din oraș pentru vreo două săptămâni, nu?

Încearcă să își păstreze vocea calmă, dar îi simt frica.

– Epidemia o să se stingă curând și atunci o să poți să te întorci să-i vizitezi. Avem mai mult decât suficienți bani pentru două bilete de tren.

Scutur din cap.

– O noapte pe săptămână. Îți amintești? Lasă-mă să-i verific o noapte pe săptămână.

– Da. Dar săptămâna asta ai fost aici în fiecare noapte.

– Vreau doar să fiu sigur că ei sunt în regulă.

– Și dacă te îmbolnăvești?

– Îmi asum riscul. Iar tu nu trebuia să vii cu mine. Ai fi putut să mă aștepti în Alta.

Tess ridică din umeri:

– *Cineva* trebuie să vadă de tine.

E cu doi ani mai mică decât mine, dar uneori pare suficient de matură ca să îmi poarte de grijă.

Continuăm să privim în tăcere în vreme ce soldații se apropie de căminul familiei mele. De fiecare dată când se opresc la câte o casă, unul dintre ei bate cu pumnul în ușă, iar un altul stă lângă el cu arma scoasă. Dacă ușa nu este deschisă într-un interval de zece secunde, primul soldat o sparge cu piciorul. Odată ce dau buzna înăuntru nu îi mai pot vedea, dar le știu rutina: unul dintre soldați ia câte o probă de sânge de la fiecare membru al familiei, probă pe care o introduce într-un cititor portabil ca să verifice dacă persoana în cauză e afectată de boală. Întregul proces durează zece minute.

Număr casele aflate între locul unde se găsesc soldații acum și cea în care locuiește familia mea. Va trebui să mai aștept încă o oră până când o să le aflu soarta.

Din celălalt capăt al străzii reverberează un țipăt. Privirea îmi fuge către locul de unde vine sunetul, iar mâna îmi saltă pe cuțitul de la brâu. Tess își ține răsuflarea.

E o victimă a epidemiei. Probabil că starea fizică i s-a deteriorat de-a lungul mai multor luni, căci are pielea crăpată și sângerează peste tot. Mă întreb cum de au ratat-o soldații în timpul raziilor anterioare. Dezorientată, femeia se împleticește de colo colo, apoi se repede înainte, dar se împiedică și cade în genunchi. Întorc privirea către soldați. Acum au văzut-o. Cel cu arma scoasă se apropie de ea, în vreme ce restul – unsprezece la număr – rămân pe loc și nu fac decât să se uite. O singură victimă a epidemiei nu

reprezintă cine știe ce amenințare. Soldatul ridică arma și țintește. Femeia infectată e învăluită într-o ploaie de scânteii.

Se prăbușește, apoi nu mai mișcă. Soldatul se întoarce la camarazii lui.

Ce mi-ar plăcea să punem mâna pe una dintre puștile soldaților! O armă frumoșică, de genul ăsta, nu costă mult pe piață – 480 de bancnote, mai puțin decât o mașină de gătit. Ca toate armele, e precisă datorită magneților și curentului electric. Poate să lovească o țintă aflată la trei străzi distanță. Tehnologia a fost furată din Colonii – așa mi-a spus tata odată –, dar firește că nu se pune problema ca autoritățile să recunoască asta. Dacă am vrea, eu și Tess am putea să cumpărăm cinci astfel de arme... De-a lungul anilor, am învățat să economisim din banii pe care îi furăm, să punem deoparte pentru situații de urgență. Dar adevărata problemă, în ceea ce privește armele, nu o reprezintă prețul, ci faptul că poți fi depistat foarte ușor. Fiecare armă are pe ea un senzor care raportează forma mâinii utilizatorului, amprentele și locația. Dacă asta nu m-ar da de gol, atunci nu știu ce ar putea să o facă. Așa că sunt obligat să mă mulțumesc cu armele mele artisanale – praștii din PVC și alte improvizații din astea.

– Au mai găsit una, zice Tess, mijindu-și ochii pentru a vedea mai bine.

Mă uit în jos și îi privesc pe soldați ieșind dintr-o altă casă. Unul dintre ei agită un spray cu vopsea și marchează ușa cu un X roșu uriaș. Îți știu pe cei care locuiesc acolo. Pe vremuri, în familia aceea era și o fetiță de vârsta mea. Când eram mai mici, eu și frații mei ne jucam cu ea leapșa și hochei de stradă, cu vătraie de fier și ghemotoace de hârtie.

Tess încearcă să îmi distragă atenția făcându-mi semn din cap înspre boccea de la picioarele mele.

– Ce le-ai adus?

Zâmbesc, apoi întind mâna ca să desfac pânza.

– O parte dintre lucrurile pe care le-am adunat săptămâna asta. O să se bucure de ele, după ce vor trece de inspecție.

Scormonesc prin grămăjoara de delicii din boccea și ridic o pereche uzată de ochelari de protecție. O mai verific o dată, ca să mă asigur că sticla nu e fisurată.

– Pentru John. Un cadou în avans pentru ziua lui.

Fratele meu mai mare împlinește nouăsprezece ani spre sfârșitul săptămânii. Lucrează în schimburi de paisprezece ore în uzina din cartier, la cuptoarele ce produc căldură pe bază de frecare, și mereu se întoarce acasă cu ochii usturându-l din cauza fumului. Am avut noroc că am putut să fur ochelarii ăștia dintr-un transport de aprovizionare a armatei.

Îi pun jos și mai cotrobăi prin restul lucrurilor. Sunt mai ales conserve de carne și tocană de cartofi pe care le-am furat din restaurantul unui dirijabil. Și mai am și o pereche veche de pantofi, cu tălpile intacte însă. Ce mi-ar plăcea să fiu cu ei acasă când vor primi pachetul! Dar John e singurul care știe că sunt în viață și mi-a promis că nu îi va spune nici mamei, nici lui Eden.

Eden împlinește zece ani peste două luni, ceea ce înseamnă că, tot atunci, va trebui să dea Examenul. Când aveam zece ani, eu l-am picat. De asta îmi fac griji pentru Eden. Deși e, de departe, cel mai isteț dintre noi toți, gândește cam ca mine. Când eu am încheiat Examenul, am fost așa de sigur pe răspunsurile mele, încât nici nu m-am obosit să îi urmăresc pe cei care mi-au pus nota. Dar apoi administratorii m-au condus într-un colț al stadionului, împreună cu

o mulțime de alți copii. Mi-au pus o ștampilă pe test și m-au îngămădit împreună cu ceilalți într-un tren care ne-a dus în centru. Nu am apucat să îmi iau nimic altceva în afara pandantivului pe care oricum îl aveam la gât. Nu am apucat nici măcar să îmi iau la revedere.

După ce dai Examenul există mai multe variante.

Să zicem că obții punctajul perfect: 1500. Nimeni nu a obținut vreodată un astfel de scor, mă rog, cu excepția unui singur copil, cu câțiva ani în urmă. Armata a făcut mare caz atunci. Cine știe ce se întâmplă cu o persoană cu un punctaj așa de ridicat? Probabil că i se dau pe mână o groază de bani și putere, nu?

Dacă obții un punctaj între 1450 și 1499, te poți felicita pentru că, instantaneu, ai calea deschisă spre șase ani de liceu și, apoi, spre alți patru într-una dintre universitățile de top din Republică: Drake, Stanford sau Brenan. După care ești angajat de Congres și câștigi o grămadă de bani. Și ai parte de fericire. Cel puțin, așa ne spun autoritățile.

Dacă obții un punctaj bun, undeva între 1250 și 1449, ți se permite să mergi la liceu, după care ești trimis la facultate. Nu e rău.

Cu un punctaj cuprins între 1000 și 1249 reușești să te streкори. Congresul îți interzice să urmezi liceul. Te alături clasei sărace, asemenea familiei mele. Probabil că ori te îneci, lucrând la turbinele de apă, ori mori opărit cu abur, în centralele electrice.

Să zicem că pici Examenul.

Aproape întotdeauna, cei care nu îl trec sunt copiii din sectoarele mahalalelor. Dacă faci parte din această ghinionistă categorie, Republica își trimite reprezentanții oficiali la ușa ta. Îi obligă pe părinții tăi să semneze un contract prin care îi acordă guvernului custodia deplină asupra ta. Și le spun că ai fost trimis în lagărele de muncă ale Republicii și că nu o să te mai vadă niciodată. Părinții nu

au încotro și trebuie să își dea acordul. Unii dintre ei chiar sărbătoresc momentul, fiindcă autoritățile le oferă în dar, din compasiune, o mie de bancnote. Bani și o gură mai puțin de hrănit? Cum ne mai poartă guvernul de grijă!

Atât doar că toate astea sunt o mare minciună. Un copil inferior, cu gene de proastă calitate, nu îi este util țării. Dacă ai noroc, Congresul te lasă să mori fără să te mai trimită întâi în laboratoare, unde să ți se examineze defectele.

Mai sunt cinci case. Tess îmi citește îngrijorarea din privire și îmi pune o mână pe frunte.

– Iar te ia durerea aia a ta de cap?

– Nu, sunt bine.

Mă uit pe fereastra deschisă la casa mamei mele și, pentru prima dată, zăresc un chip familiar. Eden trece prin cameră, apoi se ițește prin geam la soldații care se apropie și îndreaptă spre ei o drăcie metalică, o improvizație. După care se lasă în jos și dispăre. Buclele i-au sclipit blond-deschis în lumina pâlpâitoare a lămpii. Știind cum gândește, îmi dau seama că, probabil, a construit instrumentul respectiv ca să măsoare cât de departe se află cineva – mă rog, ceva de genul ăsta.

– Pare mai slab, murmur eu.

– E viu și pe picioare, îmi replică Tess. Aș zice că asta e o victorie.

Câteva minute mai târziu, îi vedem pe John și pe mama trecând prin fața ferestrei, prinși într-o discuție. Eu și John semănăm destul de mult, deși el a devenit ceva mai vânjos în urma zilelor lungi de muncă în fabrică. Părul, ca al celor mai mulți oameni din sectorul nostru, îi trece dincolo de umeri. Fratele meu și-l ține prins într-o coadă simplă. Vesta îi e pătată de zgură roșiatică. Îmi dau seama că mama îl ceartă din cine știe ce motiv – probabil pentru că l-a lăsat

pe Eden să se uite pe geam. Îi îndepărtează mâna lui John când e cuprinsă de una dintre crizele ei de tuse cronică. Răsuflu zgomotos. Așadar... Măcar toți trei sunt suficient de zdraveni ca să se țină pe picioare. Chiar dacă unul dintre ei e infectat, e încă suficient timp ca ei toți să își revină.

Nu mă pot opri să îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă soldații ar însemna ușa mamei. Ai mei ar rămâne împietriți, în mijlocul sufrageriei, multă vreme după plecarea soldaților. Apoi mama și-ar lua aerul ei obișnuit, ca atunci când vrea să pară curajoasă, pentru ca, după aceea, să nu doarmă toată noaptea, ștergându-și lacrimile în tăcere. Dimineață, ei ar începe să primească rații mici de hrană și apă și, pur și simplu, ar aștepta să își revină. Sau să moară.

Gândurile îmi fug la banii furați pe care eu și Tess i-am pus la păstrare. Două mii cinci sute de bancnote. Destul pentru hrana pe mai multe luni... Dar nu suficienți ca să cumpăr pentru familia mea fiole cu antidotul bolii.

Minutele se scurg cu încetinitorul. Las praștia și joc cu Tess câteva runde de Piatră, hârtie, foarfecă. (Nu știu cum, dar prietena mea e a naibii de bună la jocul ăsta.) Îmi arunc de câteva ori privirea către fereastra mamei, dar nu văd pe nimeni. Probabil că s-au strâns cu toții aproape de ușă, gata să o deschidă imediat ce vor auzi pumnii izbind în ea.

Și vine momentul. Mă aplec peste pervaz așa de mult, că Tess mă prinde de braț ca să se asigure că nu mă prăvălesc pe trotuar. Soldații bubuie în ușă. Mama o deschide imediat, îi primește înăuntru și închide ușa la loc. Mă chinui să disting voci, pași, orice sunet care ar răzbate dinăuntru. Cu cât se termină mai repede chestia asta, cu atât mai iute pot să îi pasez lui John cadourile.

Tăcerea se prelungește. Tess îmi șoptește:

– Lipsa de vești înseamnă vești bune, nu?

– Foarte amuzant.

Număr secundele în minte. Trece un minut. Trec apoi două, patru și, în sfârșit, zece minute.

Apoi, cincisprezece. Douăzeci.

Mă uit la Tess, care ridică din umeri.

– Poate li s-a stricat cititorul, își dă ea cu presupusul.

Trec treizeci de minute. Nu fac niciun gest care să mă distragă. Mă tem că, dacă clilesc, s-ar putea întâmpla ceva într-atât de rapid, încât să-mi scape pur și simplu. Bat ritmic cu degetele pe mânerul cuțitului.

Patruzeci de minute. Cincizeci. O oră.

– Ceva nu-i în regulă, șoptesc.

Tess strânge din buze.

– N-ai de unde să știi.

– Ba da. De ce durează atât?

Tess deschide gura să îmi răspundă, dar, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, militarii ies în șir din casă. Pe fețe nu li se citește nimic. Ultimul dintre ei închide ușa în urma sa și dă să ia ceva de la centură. Brusc, mă ia amețea. Știu ce urmează.

Soldatul ridică mâna și trasează cu spray-ul pe ușă o linie diagonală lungă și roșie. Apoi încă una, alcătuind, astfel, un X.

Trag niște înjurături în barbă și dau să mă întorc, dar, în clipa asta, soldatul face un lucru neașteptat, pe care nu l-am mai văzut niciodată.

Desenează și o a treia linie, verticală, care taie X-ul în jumătate.

ORA 13:47.

UNIVERSITATEA DRAKE, SECTORUL BATALLA.

22°C LA INTERIOR.

STAU ÎN BIROUL DECANEI. DIN NOU, DE PARTEA CEALALTĂ A GEAMULUI sablat, îi văd pe o grămadă dintre colegii mei de clasă (fiecare dintre ei e mai mare decât mine cu cel puțin patru ani). Se învârt pe acolo sperând să audă ce se întâmplă. Mai mulți dintre ei au văzut când am fost luată pe sus de la cursul de după-amiază (lecția de azi: cum se încarcă și cum se scot gloanțele dintr-un XM-621) de o pereche amenințătoare de gardieni. Și, de fiecare dată când se întâmplă asta, vestea se răspândește în tot campusul.

Copilul de geniu, giuvaierul Republicii, a intrat iar în bucluc.

În birou e liniște. Nu se aude decât un bâzâit slab de la computerul decanei. Am memorat fiecare detaliu al acestei încăperi (podele din marmură tăiată manual și importată din Dakota, 324 de plăci pătrate de plastic pe tavan, șase metri de draperie gri atârnată de o parte și de cealaltă a portretului gloriosului nostru Elector, pe peretele din spatele biroului, un monitor cu diagonala de treizeci de inci pe peretele lateral, cu sunetul oprit, unde un titlu anunță: „GRUP DE «PATRIOTI» BOMBARDEAZĂ O BAZĂ MILITARĂ LOCALĂ. CINCI MORTI”, urmat de „REPUBLICA ÎNVINGE COLONIILE ÎN BĂTĂLIA PENTRU HILLSBORO“). Arisna Whitaker, decana însăși, stă așezată în spatele biroului și